

Μοναχός Σάββας Λαυριώτης (1837 - 20 Σεπτεμβρίου 1902)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Από την Αλεξάνδρεια της Ρουμανίας, την πατρίδα του, όπου γεννήθηκε στις 29.8.1837, από Βούλγαρους γονείς, τον Χρήστο και τη Νόννα, ήλθε στη δεύτερη πατρίδα του, το Άγιον Όρος, το 1859. Πρωτοεγκαταστάθηκε στη ρουμανική σκήτη του Τιμίου Προδρόμου. Ως δόκιμος διεκρίθη για την άκρα υπακοή του και την καθαρή του ταπείνωση. Το 1863 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός. Το 1867 εξήλθε της σκήτης για μεγαλύτερη ησυχία. Μόνασε για 35 έτη στο Λαυριώτικο Κελλί που

ονομάζεται «Τουρλωτή» και είναι πλησίον του Αγιάσματος του οσίου Αθανασίου του Αθωνίτου.

Όλη του η ζωή ήταν μία προσευχή. Η φιλαδελφία του εκδηλωνόταν και με την αγαθή φιλοξενία. Μετά την αναχώρηση των επισκεπτών του νήστευε επί διήμερο, για ν' αναπληρώσει ό,τι έχασε με τις συζητήσεις. Όταν ένας μοναχός τον ρώτησε περί κατανύξεως, απάντησε ταπεινά: «Πίστεψέ με, πάτερ, ότι πολλές φορές και χωρίς τη θέλησή μου έχω δά-κρυα και πένθος. Με αυτά τα θεία δώρα καθαρίζει ο νους και η καρδιά από τα πονηρά πνεύματα, τα εμπαθή νοήματα και αισθήματα. Μετά από μία τέτοια κατάσταση προσεύχομαι χωρίς περισπασμό και όλος ο νους μου είναι νοερώς στραμμένος στον Θεό».

Για την καθαρή του ζωή, την υψηλή πολιτεία του και την αγαθότητά του ήταν σεβαστός και αγαπητός απ' όλους. Ποτέ δεν τον έβλεπες σκυ-θρωπό, κατσούφη, κακομοίρη, αλλά χαρούμενο και ταπεινό. Φορούσε πάντα απλά ενδύματα και μιλούσε μ' ευγένεια ψυχής μεγάλη και προ-σήνεια. Είχε το χάρισμα της νοεράς προσευχής. Άνθρωποι που τον πλησίαζαν, μοναχοί και λαϊκοί, με ψυχικά ή σωματικά προβλήματα, στενοχωρημένοι και ταραγμένοι από ανθρώπους ή δαίμονες, έβρισκαν υπέροχη παραμυθία από την πηγαία αγάπη του και τη θεοχαρίτωση σοφία του. Το κομποσχοίνι δεν το άφηνε από το χέρι του. Η ομιλία του ήταν γλυκιά και ελκυστική σαν τον μαγνήτη, λέει ο μοναχός Ειρήναρχος Προδρομίτης (+1901) περί αυτού.

Είχε ιδιαίτερη ευλάβεια στην Αθωνίτισσα Θεοτόκο. Συχνά έλεγε τους ωραιότατους Χαιρετισμούς της. Επίσης αγαπούσε να λέει την ευχή του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, την οποία, λέγεται, ότι και ο ίδιος έλεγε καθημερινά: «Κύριε ο Θεός μου ο μέγας και φοβερός και ένδοξος, ο πάσης ορωμένης και νοουμένης κτίσεως Δημιουργός ...». Ανεπαύθη εν Κυρίω ειρηνικά ο ταπεινός στις 20.9.1902.

Πηγές-Βιβλιογραφία

Δαμασκηνού Γρηγοριάτου μοναχού, Μοναχός Σάββας (1837-1902), Πρωτάτον 27/1991, σσ. 11-12. Πετρωνίου Τανάσε αρχιμ., Εικόνες πραότητος, Θεσσαλονίκη δ.χ., σσ. 93-95.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Α΄ -, σελ. 47-48, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011